

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: G. J. van den Broek, L. Doedes, P. L. Dubourcq,
G. D. Jordens, J. F. Ligtenberg, Ch. J. I. M. Welter.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Vergadering omtrent het Voorstel Meyll.

Op de algemeene vergadering van 13 Februari is aangenomen het volgende adres te verzenden:

AAN H. M. DE KONINGIN.

Mevrouw!

geven met den diepsten eerbied te kennen

de ondergeteekenden, allen studeerende of gestudeerd hebbende aan de Polytechnische School te Delft:

dat zich aan genoemde inrichting een algemeen gevoeld verlangen openbaart naar de gelegenheid om de van hen geëischte theoretische kennis op algemeen wetenschappelijken of wijsgeerigen grondslag op te doen;

dat dit verlangen meer bepaaldelijk zich richt op de algemeene voorlichtingen, die gewoonlijk onder den naam van Logica en Metaphysica worden gegeven;

dat het hun voorkomt, dat het door hen begeerde niet ligt buiten de grenzen hunner studien, gelijk ook bereids aan onderscheidene Polytechnica en Technische Hoogescholen in het buitenland, met name in Duitschland, leerstoelen voor die vakken worden aangetroffen;

dat het hun weliswaar niet onbekend is, hoezeer in dezen de bevrediging van hunnen wensch bemoeilijkt wordt door het vormelijk bezwaar, dat hunne inrichting heet eene inrichting van Middelbaar, niet van Hooger Onderwijs;

dat met dat al, naar hunne bescheidene meening, hunne studien evenzeer van wetenschappelijken aard mogen heeten als die van Universiteits-studenten, voor wie met milde hand allerlei gelegenheid tot veelzijdige theoretische vorming wordt opengesteld;

dat juist zij van hunne zijde eene zoodanige gelegenheid ten hoogste op prijs zouden stellen;

en dat zij daarom Uwe Majesteit op het eerbiedigst verzoeken Hare hooge aandacht wel te willen schenken aan de omstandigheid, dat honderden van aankomende ingenieurs in ons vaderland zeer tegen hunnen zin van lessen in „de algemeene Spraakleer der Wetenschap” verstoken blijven.

Onderdanig richten zij tot Uwe Majesteit de bede, maatregelen te willen doen nemen opdat in dit tekort van onderwijs aan de Polytechnische School te Delft worde voorzien.

Van Uwe Majesteit de getrouwe en
aanhankelijke onderdanen:

Dit verzoekschrift ligt ter tekening op **Maandag en Dinsdag 19 en 20 Februari, van 12 tot 1 uur**, in de Receptiekamer der Polytechnische School.

Wetenschappelijk Proletariër?

Eenige weken geleden werd door een aantal werklieden der centrale werkplaatsen van de S. S. een verzoekschrift opgesteld, met de strekking ook op de gedwongen verzuimde kristelijke feestdagen het loon uitbetaald te krijgen. Dit rekest werd door den eersten ondertekenaar aan den chef-ingenieur overhandigd met het verzoek het, zoo mogelijk voorzien van een gunstig advies, aan de directie te willen opzenden.

Naar aanleiding van dit verzoekschrift deed de chef-ingenieur eenige der ondertekenaars bij zich ontbieden, benevens één, die niet had ondertekend, en hield de volgende schampere monoloog, zonder ook maar een oogeblik aan adressanten gelegenheid te geven zich nader te motiveeren:*)

De Ingenieur begon dan:

„Menschen, ik heb jullie hier geroepen om eens met je te spreken over dat verzoekschrift dat je hebt ondertekend, ik heb er niets tegen dat jullie je vereenigt om iets te verkrijgen, maar dan kunnen jullie mij daarmee in kennis stellen, ik ben de chef van de werkplaats; en dan ben ik van meening, dat jullie niet weten wat er in staat.

„Voor eerst de onderteekening „de werklieden der Centrale werkplaatsen”, er staan maar 197 handteekeningen op en ik kan je mededeelen dat er 460 werklieden zijn. Wie geeft jullie het recht om te spreken van de werklieden der centrale werkplaatsen, terwijl de groote meerderheid er blijkbaar niet mee instemde, ten minste, zij waren wel zoo wijs het niet te onderteekenen. En nu zal ik verder voorlezen wat er in staat.”

En gekomen zijnde aan den regel: „dat voortaan aan hen het loon ook voor die Christelijke feestdagen wordt uitbetaald”, toen kende des ingenieur's verbazing geen grens meer. „Het loon voor Christelijke feestdagen! Hebben jullie ooit gehoord van het loon voor Christelijke feestdagen, zeg X, jij? hebt jij je vader daar ooit over hooren praten, je grootvader soms? . . . loon voor Christelijke feestdagen! . . . Neen dat zal wel waar wezen, dat is nog nooit gebeurd en zal ook niet gebeuren, bij niemand.

„Wat het bureau-personeel betreft, niet het bureau-personeel en het personeel der werkplaatsen vormt „het” personeel der Maatschappij, doch ook het lijn- en trein-personeel behoort daartoe, (niet onaardig gevonden. Red.) gij werkt hier per uur en daarbij werkt gij onder geheel andere voorwaarden.

„Hoe zijn jullie hier aangenomen? zeg X. op welke voorwaarden ben je hier komen werken? . . . Je werkt hier per uur en elk uur dat je overwerkt krijg je uitbetaald; dus als je niet werkt, krijg je niets, heb je niets te vorderen en wie dat niet aanstaat: er is werk genoeg, moet dan zien het beter te krijgen.

De ambtenaren zijn in een geheel anderen dienst, daar zijn jullie geen van allen voor geschikt; daarbij werken zij veel zwaarder dan jullie en zijn altijd ten dienste van de maatschappij en krijgen geen cent daarvoor uitbetaald. Je kunt mijn baantje gaarne krijgen. (sic.)

„Dat bij de berekening der bijdragen aan het Pensioenfonds die dagen als werkdagen worden aangemerkt, komt daardoor, dat het pensioen berekend wordt per maand en dus geen enkele zon- of feestdag er wordt afgerekend”. (Wat is men toch goed bij pensionneering die bijna geen enkele werkman beleeft.)

„En verder: dat de loonen zoo laag zijn, dat men er geen dubbeltje van kan missen, vind ik wel ongelukkig maar ik zou toch wel eens aan Wolf (een tapper tegenover de fabriek) willen vragen of dat waar is.

*) Overgenomen uit het Orgaan der vereeniging van spoor- en trampersoneel. Het spreekt van zelf dat het niet te controleeren is, of dit gesprek woordelijk juist is weergegeven, maar de redactie van het Orgaan stelt zich gaarne verantwoordelijk voor de zakelijke inhoud, zoowel als voor den geest van het gesprek.

„Zeg er eens (jonge jongen, wiens vader kort geleden is gestorven), hoe kom je er toe zoo iets te onderteekenen; je vader zou het niet gedaan hebben, die was wel wijzer.

„En gij . . . (niet-onderteekenaar) ik heb jou ook hier geroepen, alhoewel je naam hierop niet voorkomt; doch je hebt nu een en ander gehoord en verstaan dus kan je het aan je kameraden mededeelen, opdat zij in 't vervolg weten wat hun te doen staat.

„En jij man (tot een ander) als het je hier niet bevalt kan je gerust ander werk zien te krijgen, er is nog genoeg in de stad.

„Beleefd en billijk verzoek, „verzoekschrift”, een bedelbrief is 't maar in brutalen vorm, ik zou mij schamen voor den Directeur-Generaal.”

(en steeds retireerende naar de buitendeur om nog voor het laatste woord er uit was op straat te staan,) voegde hij er bij, dat zij die zich nog wilden laten schrappen, dit nog konden doen.

Zoo spreekt de eene loondienaar tegen de andere. Zoo spreekt het intellect, dat met den spierarbeid verbonden de wereld kon beheerschen, maar zich liever voor een handvol rijksdaalders aan den eersten den besten kapitalist verkoopt met lichaam en ziel.

Dat vrije volk van het D. S. C.! Lach dan Paljazzo. Slaven zijt ge. Ja zeker men laat u nog een oogenblik vrij rondboemelen om u met des te meer voordeel te kunnen exploiteeren. Maar al te spoedig komt het oogenblik dat het kapitalisme uw arbeidskracht, de kapitalist uw persoonlijke vrijheid eischt. Den vloek van het kapitalisme zult ge niet kunnen weerstaan en om den kapitalist te weerstaan daartoe ontbreken u de middelen en de macht. Gij zijt onvoorbereid, want de jeugd was immers om te genieten

De strijd is kort, de uitkomst niet twijfelachtig. Promotie, maatschappelijke positie, familie, vrouw en kinderen enz. De vrijheid moet worden opgeofferd. En eenmaal opgeofferd blijkt het bijna onmogelijk die te herwinnen. Velen van hen die nu nog het gesprokene door den chef-ingenieur der S. S. sterk zullen veroordeelen, zullen later onder gelijke omstandigheden zich juist zoo gedragen, en zullen moeten dulden dat de bewuste arbeiders terecht op hen neerzien.

Slechts zij, die met de wapens in de hand van den beginne af trachten hunne vrijheid te verdedigen, kunnen slagen. Maar dan ook alle middelen aangegrepen, dan ook zoo sterk mogelijk gestaan door aaneensluiting. Aaneensluiting met allen die denzelfden strijd te voeren hebben. Aaneensluiting ook met de spierarbeiders, ja vooral met de spierarbeiders want van hen trekken niet enkelen, maar geheele scharen ten strijde op. Alleen aansluiting bij deze macht, aansluiting bij de S. D. A. P. kan ons staande houden in den strijd voor onze vrijheid, die de vrijheid van allen is.

S. J. R.

Eerste lezing van Dr. H. Gorter voor de S. D. P. C.

De titel „Philosophie en Socialisme” die in de aankondiging aan deze lezing was gegeven, was niet van den spreker afkomstig en komt hem ook minder juist voor. De socialistische beweging (Marx, Engels) wordt verworpen. Liever kiest hij daarom als titel voor zijn voordracht: „De Sociaal-demokratische Wereldbeschouwing.”

Toen spreker verleden jaar voor S. D. P. C. sprak heeft hij zich vooral ten doel gesteld, aan te toonen, hoe de productiewijze eigenlijk de quintessence der geschiedenis vormt. Alvorens tot zijn onderwerp te komen, wil spreker dit nog eens in 't kort herhalen en er enkele uitbreidingen aangeven.

Volgens de socialistische theorie, wordt ons geheele leven en dat van de geheele menschheid voortgedreven door de ontwikkeling der productiekrachten, waarmee we ons onderhoud uit de natuur vormen; dit geldt ook voor ons geestelijk leven. Nemen wij als voorbeeld onze maatschappij. We kunnen gerust aannemen, dat hierin „het” productiewerktuig is de stoommachine. Hierop nu berust onze geheele maatschappij. Onmiddellijk uit het wezen van de

stoomindustrie volgt onze productiewijze, de inrichting waarin geproduceerd wordt de fabriek.

Maar op deze productiewijze, berust wederom de inrichting onzer samenleving, de verhouding tusschen verbruikers en producenten. (Dit is slechts te begrijpen met een zekere kennis van hare ontwikkelings-geschiedenis.) En hierop zijn wederom andere begrippen gebaseerd: het recht, de politiek vinden hun oorsprong in deze inrichting onzer maatschappij.

Vorig jaar is ook reeds door spreker aangetoond, hoe religieuze, philosophische en artistieke voorstellingen ook op de productiewijze berusten. Thans hiervan nog enkele voorbeelden.

In de wetgeving gold het nog niet lang geleden als een axioma, dat de eigenaar heer en meester was van zijn eigendom. Sedert eenigen tijd echter heeft de staat het recht van onteigening. Dit komt door veranderingen in de productiewijze die dit noodzakelijk maakten (water- en gasleiding, spoorwegen).

Op het gebied van politiek zien we dat toen Keizer Wilhelm aan de regeering kwam hij trachtte, langs vreedelievende weg de sociale questie op te lossen, en een verzoening tusschen arbeiders en kapitalisten tot stand te brengen. Thans is zijne politiek omgekeerd (verleden jaar tuchthuiswet om stakende arbeiders in te rekenen). De grond van deze verandering is het toenemen der groot-industrie, wat gepaard moest gaan met grooter en sterker worden van proletariaat.

Nog een treffend voorbeeld is de voortdurende veranderingen waaraan alle politieke partijen, zelfs de meest conservatieve voortdurend onderhevig zijn en welke ook hun grond vinden in veranderingen der productiewijze.

Wat de artistieke ontwikkeling aangaat; men ziet in geheel Europa de kunst in *décadence*. De oorzaak hiervan is de vermindering in innerlijke kracht der maatschappij. De maatschappij kan de verhoudingen die zij zelf schept niet langer beheerschen; de door haar zelve in 't leven geroepen wanverhouding is een knellende band voor hare vrije ontwikkeling geworden waarmee gepaard gaat vermindering van innerlijke kracht, dus verval van de kunst.

Ook in de godsdienst zien we hoe de groot-industrie, welke gepaard gaat aan een meerdere kennis der natuurkrachten een vermindering van 't oude geloof ten gevolge had, vooral in de 18e eeuw.

Zoo geheel eenvoudig als we tot dusver het verband tusschen maatschappelijke ontwikkeling en productie hebben beschouwd is dit echter niet. Wel is waar is de productiewijze de grootste factor in de maatschappelijke ontwikkeling, maar de eenige factor is zij niet en wordt ook niet door de socialistische als zoodanig aangenomen. Zoo hebben geografische oorzaken grooten invloed op het leven en de daden der menschen, evenzoo het ras.

Bovendien is er een wisseling tusschen de verschillende toestanden. Zoo kan een wet uit vroeger tijd een grooten invloed op de maatschappelijke ontwikkeling uitoefenen. (Stel eens voor er was een wet, die het vereenigen van werklieden verbood.)

Zoo kunnen ook philosophische en godsdienstige theoriën blijven nawerken. B. v. in de middeleeuwen waren de menschen zeer godsdienstig, maar omgekeerd oefende de godsdienst zeer grooten invloed uit, zoo de geheele positie van de kerk.

Ook de traditie is een enorme kracht, die niet voorbij gezien mag worden. Zoo leeren we in onze jeugd allerlei dingen wier grond van bestaan reeds lang verdwenen is; bijvoorbeeld de dogma's van anti-revolutionairen en katholieken; allerlei dingen worden aangenomen in lijnrechten strijd met de natuurwetten. Dit is in andere opzichten ook al weer niet te veroordeelen; zoo wordt onze maatschappij gedeeltelijk in stand gehouden door de traditie der zedelijkheid.

Zeer zeker dient ook rekening gehouden met de individuele krachten. Als we de veranderingen, de ontwikkeling der maatschappij zien, dan moeten we toch wel in 't oog houden, dat al die veranderingen door levende wezens tot stand worden gebracht: van de aard dier wezens hangt de ontwikkeling af. Wanneer bijvoorbeeld de sociaal-democratie vooruitgaat en de inrichting der maatschappij wordt naar hunne ideeën gewijzigd, dan zal men hierbij wel degelijk rekening dienen te houden met de individuen waarmee men te doen heeft. Hoe hooger deze staan, hoe meer men ook zal kunnen doen. Daarom ons streven voor onderwijs, arbeidswetgeving.

Ook moet men niet vergeten, dat een geestelijke ontwikkeling als zij eenmaal bestaat (recht, politiek, godsdienst, kunst) zich weer volgens eigen wetten ontwikkelt. In het eigen wezen der kunst ligt weer een kracht ter ontwikkeling (poëzie: klank, maat). Het recht ontwikkelt zich naar het Romeinsch recht. De godsdienst is een eigen spher der theologen geworden, die een aparte stand vormen en zich van een appart gebied van denken hebben meester gemaakt.

Met de theorie van Marx is een andere beschouwing van de maatschappij en den mensch in 't leven geroepen. Wel is waar is het ten slotte de menschelijke geest, die handelend optreedt, maar het gebeurt onder den drang der productiewijze. Zoo werd de stoommachine in Engeland veel verbeterd, toen de Amerikaansche oorlog een grooter productie noodzakelijk maakte. De geest gehoorzaamt eerst als de maatschappelijke ontwikkeling dringt. Waar dit niet het geval is, zien we een volk op éenzelfde standpunt blijven staan, zoals de Chineezzen een paar duizend jaar gedaan hebben.

Als we ook onder voorbehoud der thans besproken invloeden, de menschelijke maatschappij beschouwen, dan rijst onwillekeurig de vraag of die maatschappij dan met hare productiewijze, geheel op zich zelf staat, of er geen verband bestaat tusschen de rest der levende natuur en der menschenwereld. Marx zelf heeft het verband met de laatste aangetoond en ook in zijn systeem opgenomen. In hetzelfde jaar toch dat hij zijn eerste werk „Kritik der politischen Oeconomie” uitgaf (1859) verscheen ook van Darwin „The origin of species.” De evolutieer hierin verkondigd, heeft Marx ook in zijne historische maatschappij-ontwikkeling willen brengen.

Evenals een dier werkt met zijne organen werkt de mensch met zijne werktuigen. De arbeid is een proces tusschen den mensch en de natuur; hij treedt de natuurstof als een natuurmacht tegemoet, hij brengt zijne organen in beweging om deze voor zijn gebruik geschikt te maken. Naarmate hij sterker staat tegenover de natuur, zien we ook in hem de evolutie, zien we zijnen aard veranderen (grote verschillen tusschen de menschen uit verschillende tijdvakken). We moeten wel onderscheiden de eerste vormen van instinctmatigen arbeid van die waarbij een resultaat wordt bereikt, dat reeds vooraf was overwogen, reeds ideëel bestond. Niet wát gemaakt wordt, maar h o è 't gemaakt wordt is het essentieele der productiewijze. Daarom is de kennis der werktuigen van uiterst groot belang voor de kennis der organische maatschappij-ontwikkeling. De menschelijke geschiedenis zou moeten geschreven worden door de beschrijving der opeenvolgende werktuigen. Zoo heeft Marx de maatschappij-ontwikkeling in verband gebracht met de biologie.

Buiten de genoemde krachten die de maatschappij-ontwikkeling beheerschen is er nog één aan wier bestaan vooral door Engels de aandacht is gewijd, die van groote invloed is: dit is de liefde tusschen man en vrouw, de voortplanting. Engels was hierop opmerkzaam geworden door een werk van Morgan, die een studie had gemaakt van de ontwikkeling der familie (geslachtsverhoudingen) in den loop der tijden. Hij had de geheele maatschappij-ontwikkeling op de familieverhoudingen gebaseerd, waarin hij versterkt werd, toen hij bij volkeren met verschillende ontwikkeling ook verschillende geslachtsverhoudingen vond.

Ook de socialisten erkennen deze invloed. Naar de materialistische opvatting is de grondslag der geschiedenis de productie, zoowel als de reproductie van 't leven. Dit bestaat enerzijds in het voortbrengen der levensmiddelen en de daartoe noodige werktuigen, anderzijds in de voortbrenging der soort. Deze twee soorten van productie beheerschen de toestand. Hoe meer de arbeid ontwikkeld is, des te meer zal de invloed van deze overwegen. Vandaar dat Morgan, die vooral studiën maakte omtrent de natuurvolken, hierbij zoo grooten invloed der geslachtsverhoudingen vond. Naarmate de maatschappij vooruitgaat wordt de invloed van 't geslachtsverband minder sterk. We zien ontstaan eigendom en ruil, verkoopbaarheid der arbeidskracht, klasse-tegenstellingen; het geslachtsleven vormt niet meer zoo 'n integreerend deel van 't geheel.

We hebben dus leeren kennen als de drie factoren die het wezen der maatschappij, dus ook van ons leven bepalen:

1°. De arbeid: de manier waarop gewerkt wordt.

2°. De biologie: de ontwikkeling van de organen, van alle leven. Hoe beter we de natuur kennen, des te

beter kennen we ons zelve. We leeren kennen onze betrekking tot het zichtbare, terwijl het onzichtbare ons toch vermoedelijk wel altijd een raadsel zal blijven.

3°. De liefde: vooral die tusschen de twee geslachten, ook met betrekking tot de inrichting van familie en huisgezin.

Wat nu de levensbeschouwing is, op deze gronden gebaseerd, hoopt spreker ons in de volgende bijeenkomst uiteen te zetten.

J. F. L.

INGEZONDEN.

Waarde Redactie.

Mag ik U een klein plaatsje verzoeken voor hetgeen ik meen even te moeten aanstippen:

Op de laatstleden corpsvergadering hoorde ik tot mijn spijt, dat er al weer een lijst ter teekening zou gelegd worden en wel voor Transvaal n. l. om menschen die de Boeren willen gaan helpen in de gelegenheid te stellen gratis de overtocht te maken.

Ik zeg nogmaals tot mijn spijt.

Men zou mij verkeerd beoordeelen, als men hieruit zou opmaken gebrek aan symphathie voor de Boeren, de oorzaak is van geheel anderen aard. Evenals ieder, die volkomen overtuigd is dat het een strijd is voor recht en billijkheid, voel ook ik veel er voor om Transvaal zooveel mogelijk krachtadig te steunen. Als we nu echter zien, dat er hier in ons land, in onze naaste omgeving, ook slachtoffers van den oorlog zijn, menschen die anders royaal hun kost verdienen, dan komt men tot het besluit, dat de symphathie voor de Boeren, in den vorm van geld, nu maar eens op moest houden daar er zooveel smart in onze naaste omgeving, onder onze eigen landgenooten, te lenigen is. We moeten niet vergeten: „In vergelijking met onze mede-Nederlanders zijn de Boeren vreemden voor ons.” En trouwens er is reeds een lijst voor Transvaal geweest, ruim /700 opbrengend, nu is dus de lijst der Diamantbewerkers aan de orde, waarop maar al te slecht geteekend werd. Het is zelfs zoo sterk dat „van Es” op de P. S. de eerste is geweest, die er op teekende en op de S. P. is naar ik hoor het bedrag van /100 nog niet bereikt.

Daarom spijt het mij zoo dat er weer een lijst gekomen is nu er nog één ligt, die moet trekken aller oogen, aller harten, om toch minstens het bedrag voor de Transvaal reeds opgebracht te overschrijden.

Laat ons dus besluiten de nieuwe lijst te laten voor wat ze is en ons als om strijd te werpen op de lijst voor de diamantbewerkers om ze tot een ongekeerde hoogte te voeren. Laat ons toch het meest logische, het meest voor de hand liggende eerst doen, waarvoor zouden we ver gaan om een plaats te zoeken waar men smart kan lenigen, als men in zijn naaste omgeving de handen reeds vol heeft. Zoodra hier in Amsterdam de diamantbewerkers geen hulp meer behoeven, laat ons dan Transvaal weer met geld ondersteunen, welk tijdstip helaas nog niet bereikt is.

Maar ook dan en dan alleen.

Zoo we hier van afwijken en de diamantbewerkerlijst achterstellen bij de laatst aangekomene, dan schande over ons! en kan men ons met recht verwijten, dat we zijn: „Goedgeefsich jegens de Boeren en gierig jegens de arbeiders van ons eigen land.”

H. v. d. W.

TOESPRAAK

gehouden ter gelegenheid van de Senaatsoverdracht door den Corps-President, den Heer J. van der Waerden, 16 Februari 1900.

Mijne heeren, leden van het D. S. C.

Zoo is deze Senaat, die het vorige jaar door het Corps gekozen werd, dan gekomen tot het oogenblik, waarop hij zijn bestuur en leiding gaat overdragen aan zijn pas benoemden opvolger, en is aan mij, die in dezen Senaat de voorzitter was, de eer dit ten aanhoore van het Corps te doen, in tegenstelling met vroeger toen dit in besloten Senaatsvergadering geschiedde.

Dat ik dan ook van deze gelegenheid gebruik maak

om voor het laatst als uw president over de inrichting van het Corps te spreken ligt voor de hand, als men slechts begrijpt dat het spreken daarover voor iemand, die voor zijn Corps voelt en veel over de inrichting ervan dacht, eene behoefte wordt.

Ik zal dan hier ook niet geven eene aaneenrijging in liefelijke ophemeling en zachte streeling van Corpstoestanden of ingetreden verbeteringen, ik zal dus geen gelegenheidsrede houden; ik zal eenvoudig zeggen, wat ik op eene Corpsvergadering, zoo ik daar de gelegenheid had of zoo het mij gevraagd werd, als mijn persoonlijke kijk op Corpszaken zou zeggen. En zoo ik dan dikwijls veroordeelend, ja verwijtend tot u zal spreken, weet dan dat het ook mij leed doet dit te moeten doen en zorg gij voor verbeteringen, opdat in 't vervolg dit onaangename aan uwe leiders worde bespaard.

Toen deze Senaat optrad waren de verwachtingen gemengd en was er meer vermoeden dan zekerheid over wat komen zou. Men erkende de heterogeniteit en kon zich toch niet voorstellen, dat wat komen zou „niets” was. Op den avond van de viering van den „Diës Natalis”, die helaas eerst in April kon zijn, mocht ik voor 't eerst u ruimer toespreken en heb ik u onder meer verteld dat deze Senaat zijn taak niet alleen als leidend, maar ook als besturend lichaam zou begrijpen.

In den loop van het jaar hebt gij daarvan eenige uitingen gezien. Een terugblik over dit corpsjaar zal ik u hedenavond niet geven. Immers mijn opvolger zal op Oudejaarsavond meerdere gebeurtenissen en hun gewicht in ons geheugen terugroepen, terwijl in het Corpsverslag van den zoo keurig-uitgegeven 50sten Almanak „een schets van de Geschiedenis van het D. S. C. gedurende het afgelopen jaar” voorkomt, waarin wij iedere gebeurtenis opgeteekend vinden.

Maar evenals ik op den Oudejaarsavond in April van het vorige jaar tot u sprak, zoo zal ik ook nu spreken over „Corpsgeest”.

En dan is de eerste vraag is het Corps in zijn geest en inrichting vooruitgegaan sinds wij uwe leiders werden!

Wanneer ik nu, mijne heeren, daarop „ja” antwoord, dan weet ik dat ik het woord „volmondig” verzwijg en dan doe ik dat omdat het toch nog met gemengde gevoelens is, dat ik ons Corps zie en omdat ik weet dat wij absoluut nog niet zijn, waar we wezen moeten, ja, dat de rechte weg naar stijgenden vooruitgang door gezonden groei nog niet wordt ingeslagen. Want hoewel ik nu niet meer met „haat” gewagen zal van „getapte” individuen; haat tegen den van hen uitgaanden invloed omdat onze minachting hun doodswijgt en ze zichzelf vernietigen door het niet kunnen onderhouden van een bestendiging of stijging in aantal of aanzien, maar integendeel hun aantal omgekeerd evenredig gaat worden aan hun uitspattingen en hun zekeeren dood is opgeschreven; zoo vervult toch de, het mag gezegd worden, democratische strooming in ons Corps en de winnende kracht en ontwikkeling zijner leden, mij niet altijd met volledige gerustheid.

Waarom zou ik dit ontveinzen; waarom zou ik tevreden of vergenoegd doen. Gij weet het ik keur zoo'n toestand van satisfait-zijn af en dus ik vind geen lauweren om mee te sieren.

Door het noodzakelijk-vooruitmoeten, eene reflexie van de maatschappelijke stroomingen, welke men in Delft niet heeft kunnen verkrachten en door de gebleken onmogelijkheid van sterken weerstand, is in ons Corps de meerderheid „democratie” geworden, hetgeen voornamelijk in de hand gewerkt werd door het stijgend aantal zonen uit de middelklasse, die in Delft komen studeeren. Deze laatsten toch; zoo zij weerstand bieden aan de verleiding om naar een hooger stand te grijpen of van „meer-geziene” in het Corps goedkeuringen te willen krijgen; zullen waar zij het bestaan van een klasse-onderscheid ondervinden ijveren voor gelijkheid. Tevens ligt voor de hand, dat waar zij niet behoeven te strijden met de bezittenden tegen de bezitloozen zij minder bevooroordeeld de politiek kunnen beschouwen en als-zoodanig minder behoudzaam zullen zijn. Maar treurig daarentegen wordt de toestand, zoo in den term „democratie” het begrip „strijd” niet meer zetelt; zoo de naam democratie een slappe omvatting is van ook zelfvergenoegde menschen, hoewel van een ander allooi en andere draagkracht, zoo die naam geen eernaam van gewoerd intellect en begrepen humaniteitsgevoel begrijpt. Want dan is die democratie geen democratie meer.

Daar waar het gevoel strijd ontbreekt, niet strijd in den

zin van eierzuchtige uitingen naar functies of getaptheid, niet strijd in den zin van onbezonnen vechtlust of een manie om af te keuren, wat men niet eens begrijpt; maar strijd als de voortdurende herhaling van „waarom” en „hoe”, gevoed en geboren uit het zoeken naar waarheid en het bestaan van twijfel over het goede en mooie van overgeleverde stelsels, strijd waaruit dus de kritiek ontstaat, de kritiek de kiem van leven voor een opkomend geslacht, de leidende gedachte voor een wordende generatie, daar waar dat begrip strijd gemist of niet begrepen of nog erger begrepen gedood wordt, daar zal een groote dorheid komen. Daar zal zijn een monotoon gebrek aan leven, als in eene woestijn, met slechts enkele oasen: de individueel-sterken. En juist moet het in de opgaaf van een Corps liggen, moet het de invloed van den Corpsgeest zijn, den groei van alle individuen te bevorderen, hun wasdom te vergrooten, dorheid te voorkomen. Vooruitgang, groei, zij mogen niet geaccepteerd worden als het gewone, het voor-de-hand-liggende. Democratie is geen gemeengoed. Het woord ook mag geen gemeenplaats zijn. Wel ligt het groeien en sterkworden onder ieders bereik, maar slechts door strijd en zoeken, slechts overtuigingen door 't overwinnen of begrijpen van twijfelingen verkregen hebben waarde.

Daarom is het aan het Corps te zorgen dat het door zijn gemeenschapsgevoel te gaan zeggen en te toonen, in alle vertakte en directe uitingen daarvan, de individueel zwakkeren beschermt en leidt, door zijn inrichting hen steunt.

En daarvoor moeten alle de jongeren verzwakkende krachten vernietigd en tegengewerkt worden en heeft het Corps als taak, niet intiem maar universeel in te grijpen in de ontwikkeling zijner leden door den veroverden goeden geest van de meerderheid bezielend en mag het Corps in dezen zin een richting hebben.

Het Corps moet alle vrijheden van zijne leden laten voortbestaan, maar moet er tegelijkertijd voor waken, dat zwakkeren en nog ongegroeiden hun verderf tegemoet loopen door het omhelzen of goedkeuren van iets bestaand-verkeerds, waartoe hunne levensvoorwaarden hen niet drijft, maar hetwelk zij zouden omhelzen als leuk als of pasklaar; en zonder dat dus de meerderheid voor hare broeders eene keuze mag doen, moet zij aan de corporatie voorhouden die groeikracht, inzichten en moraliteit, waardoor men zelfstandig tot een keuze kwam en leert komen. En dit voorhouden moet niet geschieden in arrogantie, maar in bescheidenheid, niet onder het motto „mooi”, maar slechts als geleefd en begrepen.

En nu is juist het treurige in het tegenwoordige Corpsleven, dat de meeste leden pasklare zaken aantrekken en overnemen (daaronder democratische denkbeelden), ze kort daarna verkondigen als overtuigingen, zonder er-in gegroeid te zijn, slechts terwijl men gevonden denkbeelden overnam of daarbij insliep. Nu is het treurige, dat er zooveel zelfstandigheid en originaliteit onder de leden gemist wordt en sommige zich toonen willen als „bewusten” en meerbetekenenden, (alsof ooit groei en intellect aanleiding mochten worden tot arrogantie of mogen voeden ideeën van superioriteit), zoodat men tegen elkaar gaat opzien, onder elkaar's invloed staat en zeer royaal wordt in het elkaar „mooi” vinden, alsof het iets meer dan moreel en dus plicht is, betere gevoelens niet te verdrijven, onstaanden twijfel niet te dooden, zoeken naar waarheid geboren uit een gewoon menschelijken zucht niet te staken. Immers men moet voor alles weten, dat een niet-oververde overtuiging en niet door worsteling en strijd verkregen begrippen totaal geen waarde hebben en dat het elkaar en een groep „sterk” vinden, de aanleiding wordt voor zwakte en verval.

Laat men toch begrijpen, dat achter het dagelijksch gebeuren in ons Corps en in de dagelijksche bemoeiingen der leden, een intens en dieper leven moet zetelen en dat dit leven is de adem voor den Corpsgeest, de kiem voor een bloeiender Corpsleven. Laten wij toch geen gewag maken van of ophef geven over onbeduidende vergaderingen en feesten in een aaneenschakeling van woorden, zonder eenig dieper verband en ongevoeld, door een afwezigheid van kritischen kijk op de zaken zonder psychische sentimenten of geleefde emoties te treffen, zonder naar de dieper-schuilende en overwogen redenen van meerdere kwesties te zoeken. Maar laten wij daarbij ook weten, dat het gewoon-menschelijk en onzen plicht is zulks te doen, en laten degenen die zich bewust zijn zoo te wezen en die niet onverschillig of onbekend leven er zich niet op beroepen, maar hun doen en laten als eenvoudige

(Zie vervolg Bijvoegsel.)

B I J V O E G S E L

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van VRIJDAG 16 FEBRUARI 1900.

vrucht van hun leven en ook slechts als leven aan hunne omgeving zeggen, wetende dat tegenover die omgeving het gemeenschapsgevoel dit eischt en in de hoop hierop een goeden invloed uit te oefenen.

En aan den anderen kant, laat men toch afstappen van den warboel van belanghebbende eenzijdigheid en begrensde standbegrippen, leer toch krijgen een ruimeren kijk op het Corps, dan als op een utiliteitsvereniging en beschouw als eenige utiliteit die geëischt wordt, vermeerdering van individueele waarde en het zich sterker maken voor het komend maatschappelijk leven.

Maar dan ook mogen in het Corps geen belangen zetelen die komen van een lageren basis, als drankbelang en gepaptheid, gezienheid en populariteit, standbegrip of maatschappelijke positie, dan mag er niet zijn een zwakheid-verborgen door het overnemen van onbegrepen phrases en quasi-vooruitstrevendheid en moeten de leden in stede van traditie en pasklare zaken te blijven overnemen en exploiteeren, hun drijfveer hebben in ernstig-zoeken naar waarheid en het grondige besef zichzelf te moeten vormen, door het willen-leeren-begrijpen van het bestaande en gebeurende en in de overweging dus, dat het meest ruime onderzoek slechts voordeel en beschavend kan werken op hunne omgeving en henzelf. Zoolang echter dit niet gebeurd en men niet rondom zich onbevangen zijn groei en wezen gaat toonen zal het spreken ervan dat in Delft een gezonden wind waait of een frissche lucht wijlt, slechts als pathos eenige beteekenis hebben. Het Corps moet voortdurend denken en leven en leeren begrijpen wat zijn diepere opgaaf is. Het Corps moet niet gestremd worden door traditie, maar moet zich wijzigen door begrepen vooruitstrevendheid en daarvoor moeten alle kleinere belangen van groepen of personen wijken en moet voorgaan het algemeene belang, het belang van het rijzen der gemeenschap.

Wij moeten zijn radicaal. Wij moeten onbevangen en vrij leeren denken; niet haken naar of overnemen gezetelde verhoudingen. Onze verhoudingen mogen zelfs zijn los, als daardoor dwang of bevooroordeeldheid ophoudt, wanneer daardoor het klassebelang op den achtergrond komt en verdwijnt; maar zij moeten zijn vast en hecht door in zich te dragen éene traditie n.l. den zucht naar vooruitgang.

Dit, mijne heeren, mag slechts onze traditie zijn.

En zoo kom ik er toe te durven zeggen, dat het bestaan van reactionnaire elementen het Corps ten voordeele is, omdat men in hen ziet de behouders van het oude ongewenschte, de bewakers van den stilstand.

Maar ook alleen dan is dit voordeel, als bij ontstentenis van direct-zichtbare reactie er een tijd van inslapen komt en decadentie, omdat de leden gaan meenen er te zijn!

Mijne heeren, wij zijn er nooit.

Er gebeurt te veel, er bestaat nog te veel wat wij niet kennen in zijne wording en dat alles dient nagegaan, het komende bijgehouden en begrepen. De wetenschap dat groei noodig is voor onze vorming dient vooropgesteld en waar groei is, kan van geen dorheid sprake wezen. Het innerlijke leven van het Corps toch is de tijdsbeschouwing, die onder zijne leden bestaat of veldwint.

Dit wilde ik u heden zeggen, ik wilde nog eens pleiten daarvoor: dat het Corps door vooruitgang slechts kan bloeien.

Hierbij sluiten zich natuurlijk de practische uitingen van een zoekenden Corpsgeest aan: het in verband brengen van de inrichtingen met de winnende denkbeelden. Ik zal nog slechts op eene kwestie wijzen.

Reeds meermalen is ter sprake gekomen en meerderen onzer hebben reeds peinzend gedacht over het tegengaan van het groeiend aantal studeerenden aan de P. S., die geen Corpslid worden. Immers wij allen willen dat het Corps zal omvatten alle studeerenden in Delft en wat nu moet hiervoor in onze inrichtingen gewijzigd worden! En het is ook daarover dat ik op een avond in onze Debating-club verdedigd heb, dat met het laten voortbestaan van de principes, het Corps de hoogte zijner uitgaven moet gaan wijzigen en zijne inrichting moet herzien.

Het Corps toch moet zijn een tehuis en een bond voor jonge mannen, in wien de zucht is naar leven en ontwikkeling en voor wien dit verlangen bevrediging vindt in hunne gemeenschap, waar dat veld voor ontwikkeling te vinden is in gemeenschappelijke omgang, wrijving van gedachten.

Vooropgesteld nu, dat de groote massa van voleindigde burgerscholieren naast hunne studie niet alleen behoefte aan, maar ook noodig hebben ruimeren omgang, vooropgesteld, dat hunne ontwikkeling eischen stelt voor litteratuur en leven, dan moet het Corps er op bedacht zijn, dezen omgang niet alleen te bevorderen en te omvatten, maar ook te verruimen, de stof voor dat leven en die litteratuur in zich te verzamelen en inrichtingen in het leven te roepen, te exploiteeren of te steunen waar deze stof gevonden kan worden.

Het Corps zijne gemeenschap zoo gaande-weg verbeterende moet zijne deuren zoo ruim mogelijk openzetten, eene openstelling, die moet betreffen den moreelen en intellectueelen vooruitgang, maar waarvan de voordeelen moeten verkregen kunnen worden voor den laagst mogelijke materieelen prijs, daar ze hunne rente afwerpen in het gehalte der Corpsleden en de dezen bijgebrachte ontwikkeling.

Hoe dit te bereiken! Ziehier een zaak, die practisch overdacht, ruim nagegaan en overwogen moet worden en waarop ik alleen maar even wijzen wilde.

Dat bij het overwegen hiervan meer dan éen gezichtspunt zich zal voordoen behoeft niet gezegd, ook in den loop van het nu achter ons liggend jaar is er ruim overgedacht.

't Geldt hier de vraag, moet het Corps bestaan zoo uitgebreid in toetreding als eene contributie, welke slechts de huishouding zal bestrijden, kan gedogen;

óf zal het Corps levend exclusief voor meerderen een karakter handhaven, hetwelk voornamelijk rekening houdt met menschen, die zich toevallig eene wijdere, meer genotvolle jeugd kunnen veroorloven.

Aan U mijn opvolger zal het zijn hierop door te gaan, aan de komende vergaderingen hierover discussiën te houden en daarop doelende wilde ik nog even herhalen, wat ik zoo straks reeds zeide: Er moet altijd groei zijn, en de wetenschap dat groei noodig is voor onze vorming dient vooropgesteld.

Vooraf gij, mijne heeren, die ons gaat vervangen, moet dit begrijpen. Ik wil hopen, dat ook gij u niet neer zult leggen bij de begrensde erfenis van het Corps een jaar-lang te moeten vertegenwoordigen en leiden, ik hoop dat gij meer dichtbij zult aanzien, wat tijdelijk onder uw bereik van vervormen ligt en dat gij gezonde gedachten en begrippen zult toonen en helpen doen voortbestaan over wat voor een groot deel aan uwe zorg wordt toevertrouwd: onze gemeenschap.

Ik hoop, dat gij uwe taak als „besturend” zult opnemen en dat er door uwe hoogere plaats geen terughouden van gezonde denkbeelden zal komen, ter eere van eene populariteit die slechts ten nadeele van het Corps en van u-zelve zal worden ingeboet.

Mijne heeren!

Zoo ben ik dan op het oogenblik gekomen, dat ik deze plaats ga verlaten, waar ik gedurende een jaar met mijne mede-Senatoren over Uwe belangen dacht. — Aan deze allereerst mijn dank. Bijgestaan door een ijverigen Secretaris, gesteund door een nauwgezet Thesaurier, die helaas te vroeg wegging, maar wiens plaatsvervanger met dezelfde nauwkeurigheid de lastige taak vervolgde, verlicht in verschillende arbeid en geholpen in discussies door mijne twee Commissarissen, waarvan Kesper ons ook reeds in October verliet, is gedaan wat gedaan kon worden. Aan U mijne mede-Senatoren van het vorige jaar mijn hartelijken dank. Aan U, Strick en Thijssen nog mijn bijzonderen, wijl gij met mij tot aan den eindpaal van ons Senaatsjaar zijt doorgedaan.

Ook nog wil ik mijne jongere mede-senatoren, die reeds ingewijden van onze opvolgers mijn dank brengen voor het prettige gedeelte van het afgelopen jaar, toen gij Broekman en Canter Cremers hebt meegewerkt, om de onverwachte verandering in den Senaat zoo min mogelijk opvallend te maken; moogt gij in den volgenden Senaat iets meebrengen, wat u onder mijn voorzitterschap gewerd.

Zal ik nu nog meer zeggen tot U, leden van het D. S. C. of voelt gij met mij, dat ik het beste wat ik had aan het Corps, en dus aan U gaf. . . . Tenslotte dan mijn dank, ook namens mijne mede-senatoren voor het vertrouwen in ons gesteld en den steun ons bij onze bemoeiingen verleend en dan . . . vaar-wel.

U mijn opvolger Duboureq en u andere Senatoren onzen

hartelijken groet en gelukwensch bij het begin van uw Senatschap. Ik hoop dat gij na verloop van een jaar met opgeheven hoofde en verheugd gelaat moogt terugzien op een voor ons Corps gewichtig jaar; en waar wij u nog steunen kunnen, zullen wij niet achterwege blijven, wij blijven nog Corpsleden.

Met dezen hamerslag dan installeer ik den heer P. L. Dubourcq in mijne plaats als President van het Delftsch Studenten-Corps.

REDE

GEHOUDEN BIJ DE

aanvaarding van het Corps-Praesidium
door den Heer P. L. DUBOURCQ,
op Vrijdag 16 Februari 1900

Mijne heeren, Senatoren, Oud-Senatoren,
leden van het D. S. C.

Allereerst u, mijnheer Van der Waerden, juist afgetreden president van den Senaat, dank voor uwe woorden tot mij en mijne straks te installeren mede-Senatoren gesproken.

Want waar wij nog staan voor het onbekende, het komende en met ons onze illuzies, daar hebt gij reeds achter u de taak, die mij wacht. Gij weet, hoe het zal gaan met vele dier illuzies, gij hebt de ervaringen opgedaan, die wij nog missen.

Daarom dank voor uwe woorden, die ons inleiden in 't gebied, waar we zullen moeten voortwerken, aan wat zooveel reeds voor ons deden. Dank voor uwe raadgevingen, nu gij de zorgen voor de belangen van ons geliefd D. S. C. in onze handen hebt gegeven.

Want wie zal 't ontkennen, dat ge steeds hebt voorgestaan de belangen en den bloei van ons Corps, dat ge steeds, voor zoover het in uw machte lag, getracht hebt dat te doen, wat volgens uw inzichten goed was voor 't Corps en hare leden?

Toen gij de taak, zoo juist neergelegd, op u naam, wist gij het, dat zij zwaar zou zijn, omdat men u ernstig zou gadeslaan. Maar nu is de meerderheid in 't Corps u dankbaar voor uwe leiding, omdat het D. S. C. ook in dit jaar ontgenzeggelijk in bloei is toegenomen, jong is gebleven, terwijl gij haar aloude grondslagen hebt bewaakt.

Ik acht mij gerechtigd hier namens het Corps u dank te zeggen voor uw praesidium.

Maar ook geldt die dank uwe mede-Senatoren.

Dat de heer Strick van Linschoten als secretaris in zijne functie de belangen van ons Corps steeds heeft behartigd, heeft het Corps met vreugde en vertrouwen gezien.

Dat de heer Broekman, die in November het thesaurierschap op zich nam, steeds met stiptheid de geldmiddelen heeft beheerd naar den zin van het Corps, bewijst wel, dat hem is opgedragen deze functie te blijven bekleeden in den nieuwen Senaat.

Ook de commissarissen, de heeren Timmerman Thijssen en Canter Cremers heeft het Corps met genoegen aan haar hoofd zien staan, in 't bijzonder u, mijnheer Thijssen, die een jaar uw ambt hebt bekleed.

En als gij, heeren Senatoren, straks uwe waardigheden aan uwe opvolgers zult overgeven, weest overtuigd, dat het Corps uw diensten heeft erkend en u als verdiensten zal toerekenen: dat ze dankbaar is voor uw goede zorgen.

Ik dan déchargeer de heeren Strick van Linschoten, Broekman, Thijssen en Canter Cremers en installeer in hunne plaatsen de heeren Canter Cremers, Broekman, Meyll en Bongaerts.

Mede-Senatoren!

Waar gij thans uwe plaatsen hebt ingenomen om met mij, daartoe geroepen door het Corps, een jaar dat Corps te leiden en hare heilige rechten te beschermen en te handhaven, daar zal ik u niet behoeven te wijzen op uwe dure plichten.

We zullen samenwerken en raadplegen. Daartoe is noodig groote openhartigheid en vriendschap, en 't geven van al wat in u is om dit te bereiken, opdat ons standpunt in 't Corps zuiver zij en homogeen.

Ik twijfel niet, of we zullen dat noodige vinden.

Jou, Canter Cremers, aan mijn rechterzijde te vinden is mij een groote vreugde, omdat we als clubgenooten elkaar kennen en 't ons dus licht zal vallen in harmonie te werken.

Van jou, Broekman, verwacht en vertrouw ik, dat je als thesaurier dezelfde consequentie en zorgzaamheid zult vertoonen als tot nu.

Meyll en Bongaerts, ik heb jullie gekend als openhartige en ronde menschen. Blijf dit en draag al het uwe bij, om onze verstandhouding bijzonder te doen zijn.

Welnu dan, mijne heeren, leden van het D. S. C.!

Waar gij het hebt gewild ons aan uw hoofd te zien en ons geroepen hebt voor u het Corps inwendig te administreren en te vertegenwoordigen naar buiten, daar geldt allereerst aan u onzen dank voor de verwachtingen, die ge wel in ons hebt willen stellen.

Dank, omdat het waarlijk schoon is en een hooge eer onze coöperatie een jaar inniger te dienen en te bewaken.

Ik behoef het u nauwelijks te zeggen, dat onze intenties hoog zijn, dat we zijn doordrongen van den ernst en 't gewicht van den door u opgelegden taak en dat we steeds naar kracht en geweten zullen handelen in 't waarachtig belang van ons geliefd Corps.

Maar weet, dat we daarvoor behoeven uw steun en hulp. Wij alleen, zijn onmachtig.

Onze kracht zal zijn uw voortdurende sympathie, uw vol vertrouwen.

Op de Corpsvergaderingen zult ge met ons bespreken de dingen, die ons Corps betreffen. Daar worden in hoogste instantie de belangen van ons Corps behartigd.

En voor dáar vragen wij uw steun en stem voor het Corps.

Zet daar van u af alle particuliere belangen en beoog alleen den bloei van ons geliefd D. S. C. Want een vereeniging van menschen is alleen dan sterk, als alle hare leden boven alles voorstaan haar bloei en kracht.

Moge er verdeeling zijn omtrent de wijze om dien bloei te bereiken, er moet harmonie zijn tusschen elk streven onderling.

Partijen, om de idéé, bevorderen het leven en zijn een wapen tegen apathie, maar partijzucht is een kanker, die 't sterkste lichaam zal sloopen.

Daarom, ik vraag u, stel niet partijbelang voorop. Wil het niet kennen.

Bovenal, zorg voor harmonie.

Politieke partijen mogen hier nooit scherp tegenover elkaar staan.

Want dit, het apprecieeren van andere denkbeelden, het dulden van iedere meening, anders dan de uwe, zal maken de grootheid van ons Corps, omdat in den eerlijken strijd der ideeën de kracht zich ontwikkelt.

We zijn jong om te zoeken, ieder naar zijn wil.

En dat is onze vrijheid.

Dit, mijne heeren, wilde ik u zeggen bij 't opnemen van mijn taak, omdat de groote eenheid en broederschap in ons Corps is mijn liefste wensch.

Werk daartoe mede, naar uw beste krachten, in naam van ons Corps.

En dan beginnen we onze functie vol vertrouwen, vervullende een hooge roeping.

Waar ons Corps sterk moet zijn door eenvoud en innerlijke kracht, daar zullen wij steeds trachten te handelen in kalmen, ernstigen geest.

Want de schijn van innerlijk leven zal onze eer en naam zijn. Valsche schijn ontzenuwt.

Welnu dan, mijne heeren, werken wij samen om hier dien graad van bloei te bereiken en te behouden, dat een ieder hier vinde datgene, waartoe hij is geworden lid van ons Delftsch Studenten Corps.

Ik heb gezegd.

Berichten en mededeelingen.

FRISIA.

Geen vergadering.

ADVERTENTIEN.

TE HUUR Choorstraat bij een alleen wonende juffrouw, voor een of twee Heeren

een net gemeubileerde ZITKAMER
met twee aparte Slaapkamers, met of zonder pension.
Billijke conditiën voor twee Heeren. Adres Bur. v/d Blad.

Gelegenheid voor DINEEREN

voor 6 à 8 Heeren.

VAN LEEUWENHOEKSINGEL 10.